

[Guldberg.]

de øvrige ting, der har været drøftet, og som indgår i ændringsforslagene — har de fire partier, som har indgået boligforliget, naturligvis været bundet til at gå ind for denne lovgivning uden udskydningsregler. Jeg kan godt forstå, at der har været visse betænkeligheder både i den oprindelige kommission og under vore drøftelser derom, men jeg mener alligevel, at det er en rigtig beslutning — og vi er jo også selv gået ind for den.

Der er en ting, jeg gerne vil fremhæve; jeg tror, det er nødvendigt at være opmærksom på den, og jeg vil også bede ministeren være opmærksom derpå. Det er jo sådan, at udskydningsreglerne også har haft betydning for den måde, på hvilken bygherrerne — og bygherrerne er jo i meget stort omfang offentlige myndigheder — behandlede sagerne, og det er jo klart, at et udskydningsinstitut, set fra en bygherres, dermed også en offentligt ansat bygherres eller hans repræsentanters synspunkt, havde en vis behagelighed, som lå deri, at man somme tider kunne lade regnemaskinen afgøre det, som man ellers ville blive nødt til — somme tider med visse betænkeligheder — at skulle tage stilling til og tage ansvaret for.

Når jeg nævner det her, er det, fordi jeg mener, at når udskydningsreglerne falder bort — hvad jeg mener de bør — må de offentlige myndigheder, også bevilgende myndigheder, også finansudvalg, også revisionsdepartementer, være særdeles opmærksomme på, at de af det offentlige ansatte folk ved en bedømmelse af licitationsresultater stilles over for en opgave, der er vanskeligere og kræver mere forståelse end den, de hidtil har været stillt over for. Vi kan bare lige forestille os, at man skal anbefale en bevilgende myndighed — det kan måske være et finansudvalg — at den ikke tager det billigste; så skal man altså stå til ansvar for det. Eller omvendt: at man går ind for det billigste med tvivl i hjertet og derefter må tage ansvaret for, at det viste sig, at det ikke kunne gennemføres til den pris, og at det kom til at koste væsentligt mere, end hvis man havde taget nr. 2. Jeg nævner det her, fordi jeg samtidig vil bede regering og ministre om, når vi nu er enige om disse ting — og jeg er ligesom ministeren helt tilfreds med, at det er gået på denne måde —

at være opmærksom på disse ting, også være opmærksom på det i den kontrol, man må øve med tingene; man må altså acceptere og forstå, at folk kommer til at træffe afgørelser ofte efter bedste evne og bedste skøn, men somme tider alligevel forkert.

Så har der været en del drøftelse angående møder og anmeldelsespligt. Man skal ikke misforstå den diskussion, der har været, derhen, at det udelukkende har drejet sig om det, som vi har talt mest om de sidste par dage, nemlig spørgsmålet om anmeldelsespligt. De synspunkter, der har stået over for hinanden, har været, om man på den ene side — som nogle ønskede det — i al almindelighed skulle lave en lov, som forhindrede, at håndværkere og entreprenører mødtes inden en tilbudsafgivning for at drøfte, hvad de nu kunne finde på, og endvidere, om man skulle forhindre, at organisationsmedlemmer havde en ret til overhovedet at anmelde over for deres organisation i forvejen, at de var interesserede. Det er det ene synspunkt, man har været inde på. Det andet har måske ligget lige så langt til den anden side. Jeg mener, at det, vi er nået til, er en rigtig mellemløsning; der er brug for disse møder. Det er rigtigt, at man skal have lejlighed til at drøfte de tekniske forudsætninger — det er i alles interesse — men det skal gøres under den rigtige form, og det skal også gøres med bygherrens medvirken, så han har adgang dertil, og derfor tror jeg, at der på dette punkt, i spørgsmålet om møder, er fundet en rigtig løsning.

Hvad anmeldelse angår, er jeg klar over, at man ud fra traditionelle synspunkter og vaner inden for håndværket har lagt megen vægt på, at der er en anmeldelsespligt. Jeg mener alligevel, at det, vi har lagt os fast på, er det rigtige: at der naturligvis skal være en ret for organisationens medlemmer til at anmelde; det er et naturligt led i det forberedelsesarbejde, der skal foretages; men der er ikke nogen som helst grund til, at man, i hvert fald når lovgivningsmagten skal fastsætte reglerne for licitation — man kan diskutere, hvad der kan tolereres, når det ikke er et lovgivningsanliggende — i selve loven giver organisationerne ret til at gå videre, således at der også bliver tale om en forpligtelse. Forpligtelse måtte jo så kunne betyde, at de kan mødes med sank-